

ки да видят как се хоро в Балкана играе, та Гугини думи послушал.

Залюле се хоро голямо.

Гуга повела хорото, след нея Дилян се хванал.

Когато Гуга ален пош метнела с лева ржка на горе, а с десна стиснала Диляна — сякаш на младите граби сжрцата, на стари огън в гърди палела; гайдара в забрава пржсти на ручилото забжрквал; и всички като омагйосани лледали.

Играли какво играли; девет пжти се извило хорото, три пжти се момци пуцали да си отджхнат, най-подире останала Гуга и Дилян — двамата мегдан да делят.

Всички на около в захлас гледали,

Само Дилянов баща, вежди намржшил, че стара приказка помнеше: на жена и кон вера да нямаш. Вжлк и с нафор да е подхранен — пак вжлк си остава. И искаше му се при Гуга да се приближи и самодивските ѝ дрехи да вземе. Ала докато се накани — Гуга се в небето вдигнала — и от очи на всички изгубва. Сякаш летна вихрушка се над хоро извила и взела на всички очите . . .

Сбжднала се стара приказка: вера да нямаш на жена.

И от тогас: настанат ли ведро — светлите дни на русалската неделя — за спомен се на селското игрище хоро всяка вечер играе и Гугината песен от уста в уста минава. Всеки на хорото се улавя; че който през русаля от сжрдце хорото играе, ще бжде читав и здрав цяла година; ще му е леко като на птичка, кога утрин излита и самодиви пжт не ще му минават, кога за гурбет, пред петлено време, потегли.

